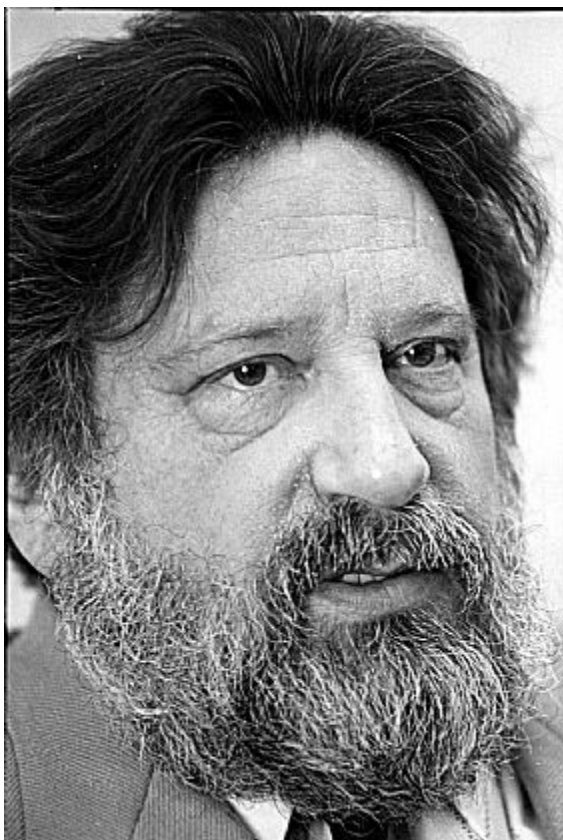

Svetski front protiv Srba

Strah od ponavljanja genocida nad Srbima

Odmah posle pobede na izborima 1990. godine, Hrvatska demokratska zajednica kreće u postupak otcepljenja od SFRJ, nasilnim putem, jer otpočinje naoružavanje i formiranje nelegalnih vojnih grupa, uz pretnju srpskom narodu istrebljenjem

Klerno-nacionalistički pokret Hrvata u 1989, kada je sve dobijalo predznak „hrvatski“, izazvao je strah kod Srba od ponavljanja genocida iz Drugog svetskog rata u vreme postojanja Nezavisne države Hrvatske, ustaškog pokreta i njihovog Ante poglavnika. Kao odgovor na galopirajući hrvatski secesionistički šovinizam, a osećajući da gube zaštitu savezne države SFRJ, Srbi te godine osnivaju nacionalno Srpsko kulturno društvo „Zora“ u Kistanju.

Formiranje stranaka

Za prve višepartijske izbore, Hrvati se organizuju u izrazito nacionalističku Hrvatsku demokratsku zajednicu pod vođstvom Franje Tuđmana. Kao odgovor na to, srpski narod se organizuje oko Srpske demokratske stranke pod vođstvom akademika Jovana Raškovića, osnovane 17. februara 1990. u Kninu, koja je takođe nacionalistička, ali bez šovinističke isključivosti. Dok su prvi (HDZ) za platformu imali život bez prisutnosti drugih (Srba), drugi (Srbi i SDS) su imali za platformu život pored prisutnosti prvih (Hrvata).

DEKLARACIJA O AUTONOMIJI SRBA

Srpski sabor u Srbu 25. jula 1990. donosi Deklaraciju o autonomiji Srba u Hrvatskoj i odluku o narodnom plebiscitu na teritoriji avnojevske Hrvatske. Tuđman upotrebljava policijske snage da silom uđe u srpska područja i spreči provođenje referenduma. Usled toga 17. avgusta 1990. dolazi do oružanog sukoba. Srbi pružaju otpor i to predstavlja početak oružanog otpora i borbe za opstanak

na svojim istorijskim naslednim i etničkim prostorima. Na avgustovskom plebiscitu srpsko stanovništvo se izjašnjava za samoopredeljenje, tj. za autonomnu oblast u sastavu federalne SFRJ. Na nasilnički upad hrvatske policije u Borovo Selo, početkom maja 1991. meštani su se samoorganizovali i pružili zajednički otpor. Ustavotvorna skupština u Kninu 19. decembra 1991, na Svetog Nikolu, usvaja Ustav i proglašava Republiku Srpsku Krajinu, kao „parlamentarnu, višestranačku i demokratsku Republiku“, u sastavu SFR Jugoslavije.

Odmah posle pobeđe na izborima 1990, HDZ kreće u postupak otopljenja od SFRJ, nasilnim putem, jer otpočinje naoružavanje i formiranje nelegalnih vojnih grupa, uz pretnju srpskom narodu istrebljenjem. Tuđmanovi klero-nacionalisti počinju sa pravaškim metodama i sa svim odlikama hrvatske države iz Drugog svetskog rata, uključujući etničko čišćenje Srba „iz hrvatskog bića“. Vlasti u Zagrebu prvo militarizuju MUP, prerogutujući sve vojne obveznike - rezerviste hrvatske nacionalnosti iz sastava JNA u sastav MUP-a, koji će poslužiti kao jezgro za osnivanje vojnoprotivustavnog - nelegalnog Zbora narodne garde (ZNG).

Pripreme za oružane akcije

U pripremi za oružanu akciju protiv Jugoslovenske narodne armije (JNA) i Srba, vlasti u Zagrebu vratolomnom brzinom rade da stvore pravnu farsu za ostvarivanje genocidnog plana. Zato Hrvatski sabor 25. decembra 1990. donosi Ustav Republike Hrvatske, po kome je „Hrvatska nacionalna država hrvatskog naroda“, a Srbi su od konstitutivnog (osnivačkog) naroda preimenovani u nacionalnu manjinu.

Kada je Tuđmanov sabor doneo odluku 21. februara 1991. da u Hrvatskoj ne važe jugoslovenski savezni zakoni, čime je prestala postojati pravna zaštita života i bezbednosti Srba. Videvši kako su, u „prosvećenju deželi“ Sloveniji prošli Srbi i pripadnici JNA, kroz ubistva, zatvaranja u logore u napuštenim rudničkim oknima, maltretiranja, pljačkanje celokupne imovine i etničko čišćenje (poput onog koje je nemački nacistički sistem primenjivao na Slovencima proterujući ih u Srbiju od 1941. do 1943), Srbima je bilo jasno da ih u Hrvatskoj čeka, ne samo ista, već mnogo krvavija sudbina. Zbog toga, opštine sa većinskim srpskim stanovništvom donose odluku o izdvajanju iz Republike Hrvatske i osnivanju Srpske Autonomne Oblasti Krajina. Kninski milicioneri odbijaju da stave proustaške oznake na uniforme.

Gradnja odbrambenih sistema i skloništa

Najutvrđeniji objekat na hrvatskom ratištu bio je aerodrom Zemunik - neosvojiva citadela sve dok je JNA bila na njemu

Jedinice JNA u zoni Kninskog korpusa, kao dan početka građanskog rata (u arhivama) beleže 26. juni 1991. Ciljevi koji su postavljeni pred Armiju su: deblokada svih jedinica i sastava JNA; zaštita sastava Armije i stanovništva, bez obzira na nacionalnu pripadnost; stvoriti uslove za osnivanje nove Jugoslavije. Izdata su stroga naređenja za sprečavanje bilo kakve samovolje, nasedanje na provokacije Zbora narodne garde i propagandne špekulacije od strane stožera RH i

zapadnih propagandnih pomagača. Pri svim jedinicama ranga puk-brigada zdejstvovani su Ratni vanredni vojni sudovi, koji su po ratnim planovima imali tačno propisan delokrug rada. Za krađu i slična ratna dela, pod nadležnost vanrednih sudova, podlegali su odgovornosti i pripadnici Teritorijalne odbrane, sa zaprećenom i najstrožom kaznom - smrtnom kaznom.

Naređeni su stalni radovi na inženjerijskom uređenju položaja odbrane. Najutvrđeniji objekat na hrvatskom građanskom ratištu je bio aerodrom Zemunik - neosvojiva citadela sve dok je JNA bila na njemu! Iskopano je 12 km rovova i saobraćajnica, izgrađen 21 bunker betonski, 54 skloništa punog profila za ljudstvo, 24 zaklona za topove, tri armirano-betonska skloništa, postavljeno oko 10.000 vreća sa peskom, 18 km prepreka od bodljikave žice, višeslojna zaprečna polja, poletno-sletne i staze za voženje pripremljene za rušenje. Ljudstvo je optimalno angažovano i planski odmarano. Mnogi napadi ZNG su se završavali pre nego su i počinjali i ako je zona odbrane bila u skoro potpunom okruženju.

Veoma mudro, u pauzama su ljudstvo i mašine angažovani i radovima na vodovodu i elektrifikaciji mesta, što je posebno umirujuće delovalo na stanovništvo.

Na prostorima Krajine nalazi se i Kninski korpus JNA koji u početku ima ulogu snaga za razdvajanje sukobljenih strana. Krajem 1991. doći će i vojni posmatrači Evropske zajednice. JNA će biti upotrebljavana za uspostavljanje zona razdvajanja po principu tampona. A kada je Tuđman pokrenuo sve, čak i robijaše, u potpuni obračun sa JNA, njeni svileni generali i dalje dribljaju svoje jedinice po principu: „kreni - stani - vrati se“! To je dovelo do stalnog pada morala u redovima Armije. Jer, umesto da se odlučnim udarom slomi pobuna hrvatskih ekstremista i nacional-šovinista, Armija se mrcvari i ne dozvoljava joj se da izvrši svoju ustavnu obavezu: odbranu teritorijalne celokupnosti SFRJ (bez Slovenije). Upravo se ponavljao nemačko-austrijski scenario iz otcepljenja Slovenije. U oba slučaja JNA je doživela bruku, isključivo zaslugom neodlučnih i nesposobnih generala u Generalštabu JNA i Saveznom sekretarijatu za narodnu odbranu.

PROPAGANDA RADIO ZADRA

Za radio-propagandu protiv sastava RV i PVO i KOV u zoni odgovornosti Komande aerodroma bio je zadužen Radio Zadar.

Sa položaja kod sela Smrdelj, „postrojbe ZNG“ su 16. januara 1992. teško povredile sklopljeni sporazum o prekidu vatre: otvorili su vatru iz artiljerije, minobacača i mitraljeza po selu Smoković i okolini. Posmatrač EZ, holandski oficir je sa svojim timom utvrdio da su sukob izazvale jedinice ZNG, ali taj njegov izveštaj nije video svetlost dana. Kada je na vatru odgovoreno sa položaja Smokovića i Musapstana, komanda Zbornog područja Zadar je molila predstavnike EZ da kod komande JNA izdejtstvuju prekid vatre. Isto tako je ZNG narušio primirje 22. januara 1992, a za dejstvo jedinica ZNG od 6.10 do 6.50 sati po aerodromu Radio Zadar je javio:

„Sa Musapstana i Babinog Zuba topnička paljba i iz četničkog uporišta Smoković, a sa aerodroma Zemunik iz strojnica“.

... a istina je da su vatru iz VBR 60 mm i mitraljeza 12,7 mm „broving“ otvorile snage Zbornog područja Zadar, našta je žestoko odgovoreno po položajima ZNG iz „Zisova“, mitraljeza M-53 „šarac“.

Krajina je prepuštena sami sebi

Poslednja šansa za spas srpskog stanovništva bila je da se potpišu sporazumi o ratnoj pomoći predsednika triju republika: Republike Srbije, Republike Srpske i Republike Srpske Krajine

Bez obzira na osipanje redova JNA vojnika slovenačke i hrvatske i delimično muslimanske nacionalnosti, „postrojbe ZNG“ nisu imale nikakvih izgleda u sukobima sa Armijom. Na taktičkom i operativnom nivou, oficirski i vojnički sastav je, svaki puta kada su im jedinice bile izazvane, nanosile takve poraze „zengovcima“ da su oni zapomažući tražili zaštitu od posmatrača EZ i „veleposlanika“ svojih gospodara u Berlinu i Vašingtonu. Već u prvoj polovini 1992. Predsedništvo preostalog dela SFRJ donosi odluku da se JNA povuče sa teritorije Hrvatske. Ovim je SFRJ priznala poraz u Hrvatskoj.

Krajina je prepuštena sami sebi, stalnoj borbi u potpunom okruženju, što će prouzrokovati ogromne žrtve nedužnog civilnog stanovništva! Poslednja šansa za spas srpskog stanovništva bio je da se potpišu sporazumi o ratnoj pomoći predsednika triju republika: Republike Srbije, Republike Srpske i Republike Srpske Krajine. Zbog despotizma u trima političkim vrhovima, „SSSS“ je ostala samo uzaludna istorijska pouka.

Tako je i poslednja prilika za spas, propala neuspelim pokušajem da se, na sastanku u Drvaru, 1. avgusta 1995, vrhovne komande Republike Srpske i Republike Srpske Krajine, dogovore o zajedničkoj odbrani dve republike. Razlog neuspeha je neslaganje političara i vojske oko strategije odbrane: vojnici su se brzo složili i shvatili životnu važnost zajedništva za uspeh odbrane, politički vrhovi su kalkulirali, iskazujući sebičnost i uskogrudost. To će se platiti velikim žrtvama i egzodusom Srba iz Krajine i u BiH. Srpske vojske će, svaka za sebe, voditi ratove na dva fronta.

Da se desilo suprotno (političari RSK i RSrpske poslušali svoje vojnike), istočno krilo Srpske vojske Krajine strategijski bi bilo u spoju sa zapadnim krilom fronta Vojske Republike Srpske. U takvoj situaciji združena hrvatsko-muslimanska vojska ne bi imala borbeni dodir, ne bi mogla počesno (vojni izraz: jedno po jedno) napadati prvo Srpsku vojsku Krajine, a zatim, neometano koncentrisati se na Vojsku Republike Srpske. Isto tako, hrvatska vojska i muslimanska Armija BiH, morale bi da razvlače svoje snage na više frontova. Izgledi na njihov uspeh bili su ispod minimalnih na taktičkom, a na operativnom i strategijskom - nikakvi! Čak i uz pomoć Vašingtona i Berlina!

Pored toga, još jedna strašna opasnost nadvila se nad Krajinom i svim srpskim življem na jugo-prostorima. Podmukli psihološki rat i najcrnja psihološko-propagandna operacija od završetka Drugog svetskog rata!

Ratna propaganda u južnoslovenskom sukobu otpočela je zahtevom secesionističkih snaga za izdvajanje iz Jugoslavije: prvo Slovenija, pa Hrvatske, zatim muslimanske manjine u Bosni i Hercegovini. Vrhunac je dostigla otpočinjanjem borbenih dejstava, a krešćendo pri agresiji NATO-pakta na Saveznu Republiku Jugoslaviju.

PRIMIRJE IZMEĐU ZAGREBA I KNINA

Posle sukoba 1991-1992, uz posredovanje stranih faktora, sklopljeno je primirje između Zagreba i Knina. Cela Krajina je stavljena pod mandat Ujedinjenih nacija i njenih snaga UNKPROFOR. Krajina i njena Srpska vojska Krajine, će od tada pretrpeti najteže poraze, a hrvatski bojovnici će naneti najveće gubitke Srbima i izvršiti najteže masakre nad srpskim civilnim življem! Zagrebu je UNKROFOR, u agresiji na Krajinu, bio peta kolona i bojovnička prethodnica.

Nemačka je finansirala antisrpske akcije

SAD i Nemačka su podelile interese: Nemačkoj Slovenija, Hrvatska i srpska Vojvodina; Americi - Bosna i Hercegovina i Kosmet, a pola-pola ili ko šta ulovi - ostatak Srbije, Crna Gora i Makedonija

Samo laici i naivni mogu postavljati pitanje kako je 1995, posle višegodišnjeg uspešnog suprotstavljanja stalnim nasrtajima snaga zagrebačkih vlasti (paravojnog Zbora narodne garde, specijalnih snaga MUP, diverzantskih grupa sačinjenih od pripadnika ustaškog pokreta i robijaša puštenih iz hrvatskih zatvora) došlo do kraha vojne odbrane Republike Srpske Krajine?

Svaki posmatrač imalo upućen u psihološko ratovanje (i moralno-psihološko obezbeđenje ratnih dejstava), odgovoriće kratko: Zahvaljujući potpunom uspehu američko-nemačke psihološke operacije protiv naroda i vojske Republike Srpske Krajine!

Odmah treba reći da je Nemačka bila mobilizator i finansijer svih protivsrpskih akcija jer je sa Sjedinjenim Državama podelila lične interese: Nemačkoj - Slovenija, Hrvatska i srpska Vojvodina; SAD - Bosna i Hercegovina (zbog arapske nafte) i Kosmet (jer je već stavljen na kartu SAD i Engleza u paktu sa šiptarskim teroristima i špijunskim Sigurimijem iz Šćiperije); a „pola-pola“ ili „ko šta ulovi“ - ostatak Srbije, Crna Gora i Makedonija. Nemačka je imala dodatan motiv: osvetu (i sada radi na tome) za Kajzerov poraz u Prvom svetskom ratu i stvaranje Kraljevine Jugoslavije!

Uz odobrenje Vlade SAD, ministar odbrane Hrvatske Gojko Šušak je još 1991. potpisao ugovor sa američkom firmom za vojni konsalting MPRI (Military Professional Resources Incorporated) o obučavanju i opremanju oružjem hrvatske vojske. Ugovor je obnovljen 15. novembra 1994. posle čega je u Hrvatsku došlo još preko 60 stručnjaka plaćenika ove organizacije.

PAPSKA PORUKA

Papa je Srbe proglasio agresorima u BiH, a zatim 9. marta 1993. sa prozora koji gleda na Trg svetog Petra pozvao Boga i tražio osvetu!?

Upravo posle njegovog poziva u svim katoličkim hramovima u Hrvatskoj, vojnici su dovođeni fratrima na oštrenje za osvetu nad Srbima. Takođe, fratri su obišli sve jedinice na frontu i preneli papsku poruku. O ovome svedoče mnoge fotografije i izveštavanje hrvatskih medija.

U tom smislu neophodno je posmatrati pokatoličenje srpskog i bošnjačkog stanovništva u Hrvatskoj... Iako su o pokatoličavanju Srba u Hrvatskoj obavještavani mediji, blokadom je sprečeno saznanje o tim događajima u javnosti.

Poznato je da oktobra 1991. Vatikan, kao i Pavelićevu 1941, prvi priznaje Tuđmanovu državu, zajedno sa Slovenijom. Iako verska institucija, direktno se meša u politiku! Zloupotrebljavajući svoj položaj u katoličkom svetu, papska Kurija se ne zadržava samo na tome: preko svog memoranduma od 24. decembra 1991. poziva sve članice Helsinškog sporazuma - da to isto učine! Vatikan je to učinio čak i pre SAD i Nemačke.

Obezbedivši blokadu medija, očigledno da je jedan od zadataka nemačko-američko-engleske operacije u Hrvatskoj bio i podrška ovom beskrupuloznom oduzimanju verskih prava hrišćana pravoslavaca - znači i verski! Jedan od poznatih razloga te podrške jeste finansijske donacije vaticanske vlasti! Šta je time pokazala papska vlast? Ovakvim svojim postupkom svrstala je sebe u sve druge osvajačke vlasti, pogaženih skrupula, na putu iz senke vladavine Svetom, uz zloupotrebu verskih osećanja katolika (čak i Boga i sina njegovog Isusa Hrista). Pogažena su hrišćanska humana pravila ponašanja - svega Božjeg!

Specijalci iz NATO pomažu Hrvatima

Soldate su do zuba naoružali američka i nemačka vojska i država, posebno najmodernijim višecevnim bacačima raketa velikog i srednjeg dometa

Uspeh u završnoj fazi psihološkog rata protiv Krajine i Srba, potpomognut je i nagomilavanjem snaga Hrvatskog vjeća obrane i muslimanske vojske iz muslimansko-hrvatske federacije u BiH. Tako da je Krajina protiv sebe imala silu od 192.000 hrvatskih bojovnika, a sa onima iz BiH - preko 220.000 aktivnih i „pričuvnih“ soldata!

Soldate su do zuba naoružali američka i nemačka vojska i država, posebno najmodernijim nemačkim i američkim višecevnim bacačima raketa velikog i srednjeg dometa. Ako se uzme u obzir da je srpska vojska Krajine imala nešto manje od 30.000 vojnika, onda je odnos bio 7:1! Ovaj odnos se mogao, donekle, samo umanjiti hrabrošću i upornom borbom na uzastopnim položajima, uz aktivnu odbranu: veliki broj manjih protivnapada. Ali se artiljerija nije mogla upoređivati: Srbi su bili mnogo slabiji.

Međutim, postavlja se jedno nezaobilazno pitanje. Kada se videlo da se radi o opštoj agresiji na Krajinu, zašto vrhovno komandovanje nije naredilo upotrebu svih raketa tipa „luna“ (120 km, strategijske), kojima su mogli gađati bilo koju tačku u Hrvatskoj? Čim je hrvatsko „topništvo“ počelo razarati Knin - obavezno i Glavni stožer u Zagrebu i čvorište vojnih, PTT i TV veza iznad grada. Pošto su stožernici naredili razaranje i civilnih objekata u svim srpskim gradovima i varošima: bolnice, stambene četvrti... napad je trebalo radikalizovati po vremenu i prostoru. A, dovoljno je da su Srbi „pokrili“ Zadar, Rijeku, Zagreb, Sisak, Đakovo i Osijek, tenkovske jedinice prikupljene na otvorenom u očekujućim rejonima za operaciju.

Nepobitno je dokumentovano da su u pružanju pomoći zagrebačkom stožeru i njihovom Zboru narodne garde (ZNG) u konačnom obračunu sa Srpskom vojskom Krajine (SVK) angažovane

specijalne snage oružanih snaga zemalja članica NATO za psihološko ratovanje (PSIR) i psihološke operacije (PSIOP). Od njih, dve su „tradicionalno saveznice“ Srba i Srbije: Sjedinjene Države koju Kneževina Srbija priznaje (pre više od 130 godina) među prvim državama po proglašenju njene nezavisnost na kongresu u Filadelfiji, izazivajući žestoko reagovanje druge „tradicionalne saveznice“ - Kraljevstva Velike Britanije.

„Poznato je da su snage hrvatske vojske uz podršku Zapada izvele od 4. avgusta 1995. najveću i najkrvaviju ofanzivu tokom jugoslovenske krize, na prostor Republike Srpske Krajine. Šin Džervezi o tome kaže: „Za nedelju dana dve stotine hiljada novih izbeglica pobeglo je pred hrvatskom vojskom. Ipak, mediji nisu pominjali te starce, izbačene iz svojih kuća ili haos u kome su se našle hiljade dok su njihova sela bombardovana. „S obzirom na naklonost, nisu pominjane sankcije prema Hrvatskoj, a državni sekretar vlade SAD Voren Kristofer izjavio je da je ta ofanziva „u našu korist“.

... (Vorenov službenik u hrvatskom stožeru je onaj Piter Galbrajt, ambasador u Zagrebu! Neizostavni, kao mirođija, ti, sjedinjeni državljanici severni Amerikanci...)

„Indipendent“ je 6. avgusta 1995. (trećeg dana agresije na Krajinu! - prim. ŽRP) objavio da je Pentagon išao dalje od pukog odobravanja operacije hrvatske vojske na RS Krajinu i Republiku Srpsku:

„Naoružavanje i obučavanje hrvatskih snaga u pripremi ove ofanzive deo su klasične CIA operacije, verovatno najambicioznije operacije od završetka vijetnamskog rata“.

SNAGE ZA PSIHOLOŠKO RATOVANJE

Od snaga za psihološko ratovanje, potčinjenih Komandi NATO, ali kojima u svakom pogledu diriguje Vašington, angažovani su: deo bataljona za psihološko-propagandna dejstva Komande NATO (deo od oko 1.000 specijalista za podmuklo ratovanje), koji je razmestio centre za psihološki rat u Sarajevu i aerodromu Tuzla. Svoj deo podrivačkih zadataka dobila je i multinacionalna NATO psihološko-propagandna grupa „Orao“, ali opet pod SAD komandnim kišobranom.

Takođe, angažovana je specijalizovana vojna jedinica za špijunažu 205. obaveštajna brigada ASD. Osposobljena je za prisluškivanje, normalno po principu banditizma, a ne nekakvih zakonskih ili (daj Bože!) ljudskih prava! Komandant ove jedinice za podmuklo ratovanje je beskrupulozni (time se ponosi!) pukovnik Čarls Grin.

Tamo gde su Amerikanci, tu su i Britanci!

Operacija protiv Republike Srpske Krajine koordinirana je sa administracijom Nemačke i njenim oružanim snagama

Ministarstvo odbrane Britanije u operaciji protiv Srba, upotrebio je Upravu za odnose sa javnošću i ustanove i jedinice Uprave za psihološki rat. Oni su u neposrednoj vezi sa državnim pod sekretarima

vlade i združenim Generalštabom. U operacijama Ministarstva spoljnih poslova, protiv drugih država, ove ustanove sarađuju sa njim, uz maksimalnu komandu nad medijima u realizaciji ciljeva i zadataka operacije.

Operacija protiv Krajine, koordinirana je sa administracijom Nemačke i njenim oružanim snagama (Bundesver), koje su za ovaj zadatak izdvojile kombinovani sastav od više četa iz sastava Drugog bataljona (mešovito) za psihološku odbranu.

Cilj operacije je bio da se „omekša do rasula“ vojna odbrana RSK i pokoleba uverenost stanovništva u uspešnu odbranu od eventualnog opšteg napada „oružanih“ snaga vlasti u Zagrebu - Zbor narodne garde (domoljubi, domobranci, specijalne ustaške i paravojne paraginske ustaše za „očišćenje“ i mnoge druge). Jasno je da specijalne snage NATO za psihološko ratovanje (inače načinom ratovanja koji je zabranjen odredbama međunarodnog ratnog prava, a posebno odredbama Povelje OUN za „ratne perfidije i prevare“) nije mogao pokrenuti ni komandant NATO snaga za jugoistok ili Centar, niti bilo koji vojni nivo - već politički!

Od snaga Hrvatske vojske za psihološko ratovanje, koje od prvog dana osniva, oprema i obučava tim specijalista zapadnih vojski, u operacijama protiv Srpske vojske Krajine, Glavni stožer je upotrebljavao: bojnu (bataljon) za psihološko-propagandni rat Ministarstva odbrane RH, opremljen i obučan od američkih i nemačkih vojnih stručnjaka za psihološki rat.

Činjenica je da stožer, još od početka osnivanja svojih pobunjeničkih, secesionističkih paravojnih (nelegalnih) vojnih jedinica, poklanja veliku pažnju u moralno-psihološkoj pripremi pripadnika, kao i izgradnji otpornosti na propagandna dejstva protivnika. U tom cilju izrađen je i dostavljen, svim komandantima i komandirima borbenih jedinica „podsjetnik za zapovjednike“ pod nazivom „Psihološka priprema boraca“.

Od snaga muslimanske Armije BiH, deo čete za psihološko-propagandno delovanje (Amerikanci formirali početkom 1995.) upotrebljen je u okolini Bihaća, kao podrška upadu muslimanskih snaga na stranu teritoriju - teritoriju RS Krajine.

Pored ove strukture, instalirana je tripartitna agenturna mreža (SAD, DR Nemačka, KB engleska, RH stožerska), ali pod jedinstvenom komandom i u direktnoj vezi sa Centrom za psihološke operacije ovih država. Mreža je izvršavala zadatke isključivo po nalogima Centra. Ona je bila

suvozemni ešalon Komande za psihološke operacije. Imala je uglavnom trojni zadatak: rasturanje letaka i druge štampane propagande, prikupljanje podataka o raspoloženju stanovništva i vojske, likvidaciju određenih ličnosti, a posebno najsposobnijih oficira Srpske vojske Krajine.

U operaciju psihološkog rata protiv Srba, u agresiji Hrvata na Republiku Srpsku Krajinu i deo Republike Srpske bili su uključeni i posmatrači EU, zvaničnici UN, UNHCR i OEBS: generali Žak Klajn, američki general Viljem Voker, Robert Bikroft, Robert Frovik, Robert Beri, američki pukovnik Lari Holingvort, Sadako Ogata, engleski generali Rupert Smit i Majkl Rouz, francuski generali Bernar Žanvije i De La Prel, Jasuši Akaši, Džon Tomson, Tadeuš Mazovjecki, kao i američke propagandno-agenturne agencije firma „Ruder i Fin“, „Hamilton Spektator“ i „Hil end Nolton“.

ULOGA KLINTONA I GENŠERA

Pokretanje psihološke operacije mogao je narediti samo Centar za psihološke operacije pri Stejt departmentu. A za takav zamašni posao u dalekoj Evropi, na Balkanu, neophodno je odobrenje, uz potpis, neposredno predsednika SAD Bila Klintona.

U Nemačkoj glavnu ulogu u donošenju političke odluke o psihološkoj operaciji uz direktno angažovanje vojnih snaga Nemačke, odigrao je Ditrih Genšer.

Značajna uloga lobista Zagreba širom sveta

Neograničena finansijska pomoć Zagrebu za sve operacije stizala je iz Vatikana i Nemačke, bez obzira na to ko ih izvodi. Novac je doturan preko raznih stranih „nevladinih“ organizacija, a novac u gotovom neposredno preko predsednika Franje Tuđmana i Stipe Mesića

Zagreb je angažovao veliki broj lobista u Americi, Nemačkoj, Engleskoj, Austriji, Italiji i Vatikanu. U Sjedinjenim Američkim Državama imali su lobiste svuda gde se odlučivalo. Senat: Bob Dol i Džozef Bajden), Kongres (više kongresmena kao, Pentagon (gen. Majkl Hajden šef vojnih špijuna za Evropu, gen. Galvin sa najmanje 35 vojnih specijalista, gen. Vilijam E. Odoma šef najveće vladine špijunske agencije, gen. Hajne Šelton, gen. Vesli Klark,..), administracija (Bil Klinton, Džejms Bejker, Voren Kristofer, Madlen Olbrajt, Ričard Holbruk, Voren Cimerman, Vilijam Sefajer, Džin Kirk Patrik, Loren Ingiberger, Džon Rasel, Vilijam Koen, Piter Galbrajt, Robert S. Gelbart, Kolbrun, Ros), mediji (CNN sa njihovom Kristijan Ananpur) CBS, Glas Amerike, Slobodna Evropa, NJujork tajms, Čak Sudetić (špijun CIA) i Džon Beraz, Asošijeted pres, Junajted pres internešenel, NJusdej i njegov Roj Gatman...), Vojni cenzor US, CIA i njen Don Dojč, USIA...), Raselov sud (Eli Vizel);

Lobisti Zagreba u Nemačkoj: Bundestag (tajna obaveštajna služba BND, Štefan Švarc), Bundesfer, administracija (Ditrih Genšer, Klaus Kinkel, Jurgen Rinte), mediji (posebno na zlu glasu ZDF, RTL, Zi Dojče Cajtung, Frankfurter Algemajne, Dojče Prese Agentur - DPA, Radio Dojče vele, Štern i njihova Aleksandra Štiglmajer i Andre Kajzer);

Lobisti Zagreba u Engleskoj: Parlament (Gornji i Donji dom), Združeni Generalštab, administracija (Margaret Tačer, Toni Bler, Harold Herd), mediji (Tajms, BBS i njihov Piter Dženings, Evro njuz, Roj ter, Radio BBS, ITN sa Majkom Džeremijem i Peni Maršal, Gardijan sa Edom Vulijamijem);

Lobisti Zagreba u Austriji: administracija (Alojz Mok...), mediji („Di Prese“...);

Lobisti Zagreba u Italiji i Vatikanu: vatikanska Kurija (svi po spisku), administracija (Đani De Mikelis), javne ličnosti (Flaminio Pikoli, Enco Betica), mediji (TV RAI, Popolo, Avenire, Oser va to re Romano, Korijere de la Sera, Sole 24 ora);

Lobisti Zagreba u Francuskoj: administracija (predsednik, ministri spoljnih poslova i odbrane), mediji (Frans pres), ustanove Ministarstva odbrane (SIPRA, Centar za psihološki rat), Savet za kontrolu medija - CSA,

Zvaničnici EU: Van der Bruk, kasnije u BiH Robert Badinter...;

Strane „nevladine“ organizacije, kroz špijunažu: Lekari bez granica, Helsinki voč, Amnesti internešenel, Raselov sud, Rabita, Organizacija islamske konferencije, Svetski sabor crkava, Međunarodni komitet Crvenog krsta - Crvenog polumeseca;

Neograničena finansijska pomoć Zagrebu za sve ove operacije stizala je od Vatikana i Nemačke, bez obzira na to ko ih izvodi. Novac je doturan preko raznih stranih „nevladinih“ organizacija, a novac u gotovom, neposredno preko predsednika Franje Tuđmana i Stipe Mesića.

MEDIJI - IZVRŠIOCI PLANOVA

Posle uspešno provedene etnocidne operacije „Oluja“ svi nosioci operacije, a koji su kao direktori za odnose sa javnošću i šefovi vojnocivilnih centara za psihološki rat, unapređeni su na više položaje i bogato novčano nagrađeni jer su se dobro uklopili u spregu po li tika - vojska - mediji, u realizaciji cilja vojnog rešavanja „srpskog pitanja“ u Hrvatskoj!

Mediji su bili izvršioци planova skrojenih u obaveštajno-špijunskim-političkim centrima, oni su bili nosioci izvršnog dela operacije, kao sastavnog dela medijsko-propagandnog rata protiv Srba, prvo u Sloveniji, potom RS Krajini u Hrvatskoj, Republici Srpskoj u BiH pa i u samoj Republici Srbiji u Saveznoj Republici Jugoslaviji - državnoj zajednici Srbija i Crna Gora, a potom Republici Srbiji.

Lažne radio stanice

Na snimljenoj osnovi montirane su i pripremljene lažne emisije

Pažljivo su snimane i analizirane sve emisije difuznih radio stanica u Krajini, a posebno radija Knin, Petrinja, Benkovc, Slavonija i Vukovar. Razlog je što su raspolagali poverljivim podacima iz planova Glavnog štaba Srpske Vojske Krajine. Istovremeno su pripremljeni radio predajnici na prvom frekventnom bočnom pojasu (laički: levo ili desno za dva do tri milimetra od mesta na skali gde smo navikli da nađemo našu stanicu), od glavne frekvencije emitovanja srpskih stanica. Kada slušalac uključi radio nema prijem, ali ako samo za „dlaku“ pomeri skalu levo ili desno, dobija besprekorni signal prijema „srpske“ (naravno lažne) radio stanice.

Snimani su sadržaji emitovanja krajinskih radio stanica. Na toj snimljenoj osnovi, montirane su i pripremljene lažne emisije sa stvarnim muzičkim sadržajem srpskih radio stanica, a onda su ubacivani podmukli tekstovi na srpskom jeziku. Tekstove su čitali hrvatski spikeri i spikerke, slične boje glasa kao srpski spikeri na koje je slušalaštvo Krajine inače naviklo. Rukovanje tzv. „miks“ uređajima vršili su nemački i američki stručnjaci, koji su vešto „kalemili“ svoj tekst na srpsku muziku. I pored svih priprema, spikeri nisu uspeli da ne greše u naglasku, da ubace u čitanje teksta pogreške u pogledu izgovora slova „č“ i „ć“ i sl, ali je to retko ko primetio!

Združeni stručnjaci za psihološku operaciju izvršili su detaljnu socio-psihološku analizu profila boraca Srpske Vojske Krajine. Došli su do zaključaka da su, prvo, protokom dugog vremena stalnog boravka na borbenim položajima (u rovovima), stalne pripravnosti u otporu genocidnim akcijama („postrojbi“ Hrvatske vojske, stalnim akcijama „čišćenja“ od strane diverzantskih upada proustaških i terorističko-šiptarskih grupa i mnogih drugih, a sve pod komandom i stalnim podsticanjem od Stožera i Vrhovnika), bili zatrovani strogim teritorijalizmom, po principu branim svoje selo-grad, ostalo me mnogo ne interesuje. Drugo, da su veoma vezani za blizinu porodica i da su tada u borbi veoma odlučni. Brzo su došli do zaključka da bi trebalo ovu komponentu socijalne slike kod srpskih vojnika iskoristiti!

Kompletan sistem protoka informacija, kao strategijska celina, je bio potpuno paralisano. A samo je taj sistem mogao učiniti da se istina o američko-nemačko-stožerskim lažnim vestima (dezinformacijama) prenese po dubini i da se preko pozadinskih organa vlasti zaustave zbegovi i preseče panika kod civila. Tako je strategijski plan o upornoj odbrani, borbi za svaki prevoj i ćuvik, svaku kuću i ulicu, uz istovremeno elastičan protivudar specijalnim snagama u međuprostore ustaških klinova - potpuno propao. Uzaludni su bili pozivi komandanata da se stane i pruži otpor, da se zbegovi vrate ili bar zaustave na prostoru Krajine. A da su makar i male snage izvršile udar po izduženim ustaškim klinovima, čiji su bokovi bili bez ikakve zaštite, naneli bi im se tako teški gubici, da bi po obimu bili u klasi - poražavajućih!

LOŠA KONTRAPROPAGANDA

Pripreme za zaštitu od neprijateljskih psihološko-propagandnih dejstava (kontrapropaganda) u Vojski RSK nisu sistematski vršene. Nisu postojali operativni i taktički planovi za njihovu realizaciju. Ako je i nešto rađeno u samom operacijskom vrhu, to je bilo samo štabno uopštavanje. Izostao je rad na terenu sa konkretizacijom za taktički nivo i po celoj dubini Vojske, do svakog pripadnika jedinica u rovovima. Dobronamerni pojedinci, stručnjaci za moral i za štitu od PPD, iz JNA - Vojske, upozoravali su da će uslediti ofanziva na beskrupulozna psihološko-propagandna operacija prema narodu i Vojski Krajine.

„Bombardovanje“ ratničkim pesmama

Hrvatski mediji su bili deo šireg aparata psihološke ratne operacije, koji deluje još od prvih podrivačkih obaveštajno-špijunskih operacija protiv naroda i države SFRJ

Glavni stožer ZNG-HOS tražio je od vlasti i hrvatskih medija, na čelu sa HTV Zagreb, da uz pomoć Kulturnog združenja Glavnog stožera, maksimalno intenzivira propagandu zasnovanu na ratnoj politici „Pred sednika i Vrhovnika (položaj vrhovnog vojnog komandanta) Franje Tuđmana, HDZ i hrvatskih vlasti“, u cilju maksimalnog dizanja ste pena mržnje prema stanovništvu Krajine. Ubrzo kreću spotovi i ratničke pesme pune mržnje i blaćenja srpske nacije. „Četnike“ i „četnikuše“ (u hrvatskoj retorici isključivi naziv za srpsko stanovništvo Hrvatske) trebalo je upoznati sa svim vrstama osвете koje ih očekuju od hrvatskog oružja, koje HTV danonoćno emituje.

Hrvatski mediji su bili samo deo mnogo šireg aparata psihološke ratne operacije protiv Krajine, koji deluje još od prvih podrivačkih obavetajno-špijunskih operacija protiv naroda i države SFRJ (posebno CIA SD operacija „Koreni“). Znači, Slovenija, Hrvatska... Poznato je da su, sa veoma malim časnim izuzecima, svi strani novinari bili pripadnici i zaposleni u centrima vojnih jedinica za psihološki rat armija SAD, Nemačke DR i Engleske oko Krajine. Takođe, bili su oružje obavestajnih službi: CIA, BND, Mi-6... Za njih su završavali veoma značajne podrivačke, poslove podmuklog ratovanja, jer su mediji najlakši i najefikasniji put za manipulacije isplanirane u obavetajno-špijunskim kuhinjama.

„Poznato je da je CIA godinama provodila tajnu operaciju u Jugoslaviji pod nazivom „Koreni“, kojoj je osnovni cilj bio stvoriti etničke podele u Jugoslaviji, kako bi se prouzrokovao njen brzi raspad. Operacija je provedena zajedno sa nemačkom obavestajnom službom (BND) po preuzimanju predsedničkog mandata Bila Klintonu. Jurgen Rinte iz nemačke Partije demokratskog socijalizma kaže: „Krajnji cilj operacije ‘Koreni’ bio je odvajanje Kosmeta s ciljem da ono postane deo Albanije; odvajanje Crne Gore kao poslednjeg izlaza na Sredozemlje; i odvajanje Vojvodine, u kojoj se proizvodi najviše hrane u Jugoslaviji. To bi dovelo do potpunog sloma Jugoslavije“.

Normalno, ova konačna faza operacije planirana je za izvršenje tek posle završetka posla sa Slovenijom i Hrvatskom, a usmerena je prema SR Jugoslaviji, potom Srbiji, što je vidljivo iz reči „poslednjeg izlazana Sredozemlje“, što je jedan od osvetničkih mera vlada Nemačke i Austrije i nemačko-austrijske masonerije za poraze koji su im Srbi naneli u Prvom svetskom ratu - rušeći dve carevine: Nemačku i Austrougarsku. Cilj je da se ime Jugoslavija izbriše sa geografske karte sveta. U tome su uspeli! Šta će biti sa Srbijom? Hoće li Srbija znati da se odbrani od ovih mračnih sila rastakanja svega što slobodno diše?

NATO AVIJACIJA RASTURALA LETKE

U specijalnim operacijama „Bljesak“ i „Oluja“, napada snaga Zagreba i NATO, na zaštićene zone UN u Srpskoj Krajini korišćeno je rasturanje letaka: poziva Franje Tuđmana da Srbi ostanu na svojim ognjištima i „u sustavu Rvatske države“ koja će im garantovati „sigurnost“, zatim leci propusnice za predaju vojnika, slike tenkova sa srpskim oznakama u končanici nišana i rečima „Ne čekaj me!“ i slično.

Leci su rasturani špijunskom mrežom i iz aviona NATO-pakta, sa aerodroma Pleso kod Zagreba, Pula, a špijunski i za radio emitovanje sa aerodroma Avijano u Italiji i baza armije SAD u Nemačkoj.

Ko je sve zaslužan za etnocid Krajine?

Mesić: Moj zadatak kao Hrvata i predsednika Predsedništva ove SFRJ nije da je branim, već da učinim sve da nestane. Mislim da sam obavio zadatak, Jugoslavije više nema

Vekovna hrvatska politika imala je dva neodvojiva cilja: stvoriti nezavisnu Hrvatsku, drugi, neizostavno bez Srba u njoj!

„Zločini hrvatski od 1991-1995. pokazuju da zločini 1941-1945. nisu epizoda Drugog svetskog rata, već jedna dugotrajna hrvatska politika etničkog čišćenja Srba. Isti su akteri te politike: Nemačka i

Vatikan (1941-1945) i Nemačka i Vatikan (1991-1995) i oba puta prvi priznaju nezavisnu državu Hrvatsku.

...“U oba slučaja u progonu Srba angažovan je ceo državni aparat: zakonodavna, sudska i izvršna vlast hrvatskih secesionističkih država. Pri kraju rata, Vatikan i obaveštajne službe Zapada izveli su operaciju „Pacovski kanali“ za sklanjanje ratnih zločinaca, sa kojima su sarađivali. Pavelić nikada nije bio na spisku ratnih zločinaca, a posle sloma NDH otišao je kod Engleza, gde ga prihvataju engleski obaveštajci. Takođe, ni Tuđman nije na spisku ratnih zločinaca Suda UN u Hagu. Blagoslov obeju papa dobili su i Pavelić i Tuđman. Britanska obaveštajna služba je sarađivala sa ustašama još od 1921. i nastavlja i posle ubistva kralja Aleksandra 1934. u Marselju (Francuska). Otvara se i pitanje ko je stvarno ubio kralja“.

Zagreb, 1990: nemački kancelar Helmut Kol u poseti Tuđmanu (Iako još postoji SFRJ Kol posećuje Zagreb, a ne Beograd gde su vlada i Predsedništvo članice UN koja se zove SFRJ!) kada je dogovoreno rušenje SFRJ i potpuna podrška Nemačke tom cilju i stvaranju nezavisne države Hrvatske. Nemačka je pre toga sve usaglasila sa vladama u Vašingtonu, Londonu i Parizu. A pre toga kancelar Helmut je sve dogovorio sa Milanom Kučanom u Sloveniji.

Epitaf Jugoslaviji, u koju Hrvati nisu uneli ništa, a dobijali od nje sve, potpisao Stjepan - Stipe Mesić: „Moj zadatak kao Hrvata i predsednika predsedništva ove SFRJ, nije da je branim, već da učinim sve da nestane...“ A na kraju: „Mislim da sam obavio zadatak, Jugoslavije više nema i hvala vam lijepa!“ ...

OPERACIJA ZA NOVU NDH

Hrvatski „tisk“ objavljuje opširan članak o operaciji za novu NDH: nadnaslov: dr Franjo Tuđman, fra Ljubo Krasić, Vinko Grubišić, Ante Beljo i Gojko Šušak, na farmi u Norvalu kraj Toronta, sklopili su povijesni hercegovački pakt“, i - naslov: „Današnja Hrvatska tajno je dogovorena 1989. u Kanadi“. Sve se radi bez prekida: od ustaškog HOP i HOS od posle kraja Drugog svetskog rata, preko KP Hrvatske u toku i posle rata, preko UDB Hrvatske sa Stefanom Krajačićem - Stevom, krležijanima, HDZ-ovcima i Hrvatskim uzdanicama 1991, letećim odredima smrti Merčepa.

Tuđman naredio proterivanje iz Hrvatske

U hrvatskim policijskim izveštajima je zabeleženo da je Merčep bio zapovednik Odreda smrti koji su bili odgovorni za ubistva stotinu srpskih civila u istočnoj Slavoniji i oko Vukovara u jesen 1991.

Bilo kakva sumnja da je Tuđman lično naredio isterivanje Srba iz Hrvatske raspršena je izjavama Tomislava Merčepa, visokog funkcionera Tuđmanove vladajuće partije HDZ.

To se može zaključiti i iz video-dokumentacije posmatrača Ujedinjenih nacija, 1991.

U hrvatskim policijskim izveštajima će kasnije biti zabeleženo da je Merčep bio zapovednik odreda smrti koji su bili odgovorni za smrt stotina srpskih civila u istočnoj Slavoniji i oko Vukovara u jesen 1991. Iako je bio malo poznat zapadnoj štampi, Merčep je bio varnica koja je zapalila ratni požar u Slavoniji, kriznom žarištu gde je rat i započeo. Njegov glavni saradnik u odredima smrti bio je

Branimir Glavaš iz Osijeka. Za razliku od većine diskretnih članova HDZ, Glavaš nije krio oduševljenje ustaškom idejom dok je pozdravljao povratak zarobljenih pripadnika paravojnog ZNG.

Grad Osijek je postao magnet za neofašističke grupe koje su se sjatile da bi se borile uz rame sa zapovednikom slavonskih ustaša Glavašom.

Krajem 1991. i početkom 1992. kod mesta Musapstan, posmatrači EZ su utvrdili mesto za razmenu zarobljenih i poginulih pripadnika TO Krajine, JNA i ZNG. Uvek se ponavljala ista scena! Na ulazu hrvatski bojovnici u koloni po jedan, zdravi i pravi, ranjeni sanitetski zbrinuti, zarobljenici jeli što i pripadnici JNA i TO. S druge strane, na ulazu iz pravca Zadra i teritoriji pod kontrolom ZNG, samo gomila zašniranih šatorskih krila (umesto u propisanoj vreći za posmrtnu ostatke) - niti jednog živog srpskog vojnika i civila.

Kada su oficiri Komande Kninskog korpusa, za razmenu zarobljenika, otvorili krila, ostali su užasnuti! Ni u snu se ne može za misliti da se ljudsko telo može rastaviti na toliko komada. Pojedini delovi tela ljudi bili su međusobno izmešani! Predstavnici EZ su nemo posmatrali, a u spisku za razmenu koji su imali u svojim rukama stajalo je 70 odsto živih Srba!

Kada su oficiri JNA hteli da otkazu razmenu, dok se zapisnički i snimcima ne dokumentuje masakr, naišli su na žestoko protivljenje srpskih majki i sestara. Htele su svoje kakvi su takvi su! Oficiri JNA su ostali uporni, pa su „belci“ EZ morali dovesti svog službenog fotografa i napraviti novi zapisnik. A tada su oficiri JNA postavili zahtev da se dovede 35 živih Srba, ili od razmene neće biti ništa. Posle više sati, iz zadarskog zatvora dovedeni su traženi srpski civili. Izveštaj o masakru počinjenom od strane hrvatskog ZNG nikada nije izašao pred Savet ministara EZ, niti u Savet bezbednosti UN.

LAŽ NA TV

U jednom od mučkih napada početkom 1992. pobijeno je i masakrirano mnogo Srba, civila i zarobljenih vojnika SVK. U sklopu nemačke psihološko - propagandne operacije protiv Krajine, propagandna nemačka ZDF će poslati u Evropu užasne snimke masakriranih vojnika Srpske vojske Krajine: Dušana Markovića, Mirka Livadinovića i Srđana Cvetkovića, ali prikazujući ih kao hrvatske bojovnike ZNG-i.

Gledajući TV Beograd, otac je prepoznao svoga sina! Laž je otkrivena! Ali ZDF ni kada nije povukla svoje laži: a ubila ih je i izmrcvarila ponovo!.

Okupacija Krajine iz ugla Hrvata

Hrvatski mediji su objavili mnogo podataka o pripremi i izvođenju operacije kroz neposredno svedočenje zapovednika

Povodom deset godina od vojne operacije „Oluja“, koja pred stavlja „završni čin oslobađanja okupiranih teritorija Hrvatske“, „od strane“ krajinskih Srba (koji su tu vekovima, pre i od samih hrvatskih pra dedova, vlasnici svih tapija na privatno vlasništvo nad posedima), hrvatski mediji su objavili mnogo podataka o pripremi i izvođenju operacije, pre svega kroz neposredno svedočenje

svih zapovednika od Glavnog Stožera do najnižih nivoa, ali i vršioca držav ne vlasti. Dakle priča ključnih čimbenika.

General-bojnik Damir Krstičević, ratni zapovednik 4. gardijske brigade „Pauci“, HRT-1, govorio je 2005. godine.

„Mi smo se približavali točku po točku, upravo tomu Kninu. Na Dinari i 7. gardijska brigada, mi smo se smenjivali na 45 dana, mi bismo uzeli neku točku i predavali sedmoj brigadi, a onda oni uzmu novu točku i tako redom... Stvorio se jedan pozitivan na tjecateljski duh. Krajem 1994. najteža akcija na dobro ukopanog neprijatelja. Imali smo podatke... Ulazili smo u njihov prostor. Imali smo dobro topništvo. Uvijek smo te naše akcije rješavali za sat-dva, mi smo ih za sat-dva potpuno razbijali... U sporazumu sa vlastima Bosne i Hercegovine jedna bojna 1. brigade „Tigrovi“, u akciji u ljeto 1995, ušla na njihovu teritoriju i osvaja vrh Šator planine i dominantne točke Livanjsko-glamočke bojišnice. Snage specijalne policije Hrvatske već su od ranije na Velebitu.“

Žarko Sačić, general-bojnik u penziji tvrdi: „Dvije godine prije ‘Oluje’, 93. kasnije 94, zaposjeli skoro cijeli Velebit sa našim snagama specijalne policije...“

KOMENTARI HTV-HRT

„Početkom svibnja (maja) 1995. hrvatska vojska i policija u samo dva dana oslobađaju do tada područje okupirane Zapadne Slavonije.“ I nadalje: „30. svibnja na Jarunskom jezeru u Zagrebu mimohod hrvatskih oružanih snaga, opomena Srbima za već četiri godine okupirane hrvatske krajeve. Hrvatska vojska jedino vojno može riješiti!“

„Oluja“ sprovedena u dva smera

Tuđman se pre akcije konsultovao s predstavnicima SAD, Francuske, Velike Britanije, Nemačke i Rusije koji su bili zabrinuti da li će Srbija ući u sukobe

General zbora inž. Pavo Miljavac, rukovodilac „A“ tima glavnog stožera u akciji „Oluja“ priča:

„Pripreme za „Oluju“ tekle su u dva smera i intezivirale kroz sedmi mesec i do 27. sedmog plan je bio gotov, a to znači prvo predstavljen predsedniku. Mobilizaciju smo izveli koliko se moglo tajno 70-80 odsto popune, redosled dizanja jedinica, odmah njihovo razmeštanje u pripremajuće rejone. Nismo u tome u potpunosti uspeli znalo se da se s druge strane nešto sprema, ali smo uspeli prikriti tačno vreme i glavne pravce našega udara, to je bilo iznenađenje, ali sama operacija da će se dogoditi, nije bilo iznenađenje. Jedno od strateških pitanja bilo je kako će svet prihvatiti. Predsednik je hteo znati šta će reći najjače sile sveta, preko veleposlanika. Negde posle 17. sedmoga meseca i prvog sastanka, pa do sastanka 31, predsednik je držao konsultacije s veleposlanicima SAD, Francuske, Velike Britanije, Nemačke i Rusija. Predsednik nas je izvestio da su oni bili jako zabrinuti da li će Srbija ući, jer se radi o strateškoj promeni snaga u ovom prostoru i da li će Vojska Jugoslavije intervenisati kada se preduzme ovako jedna široka operacija koja ima za krajnji zadatak oslobađanje Republike Hrvatske i vraćanje u njezine granice potvrđene ustavom iz 74, ali isto tako praktično avnojske granice. Manje - više koje su rekle (velike sile), osim malo SAD koje su imale svoje interese u BiH: ‘U

redu, možete to učiniti, ali u roku od deset dana, nakon toga, ako nešto krene po zlu, ako ste sposobni učiniti to u roku od 10 dana po svim standardima Ženevske konvencije, mi ćemo na neki način propustiti da se to provede u UN, a nakon deset dana, gospodo, imate sudbinu Hrvatske u svojim rukama!“

Četvrtog avgusta 1995, preko 200.000 vojnika i policajaca iz sastava oružanih snaga Hrvatske, Hrvatskog vijeća odbrane iz Hercegovine, muslimanske Armije BiH iz Bosne (sveukupno nešto preko 230.000 vojnika pod oružjem!), svi pod vrhovnim zapovedništvom Franje Tuđmana i uz prećutnu podršku vodećih sila Zapada, napali su zaštićene zone UN u severnoj Dalmaciji, Lici, Kordunu i Baniji. Skoro da je bilo više agresorskih vojnika, nego stanovnika Krajine! Otpočela je operacija „Oluja“, kao sledeća faza posle operacije „Bljesak“, kada je HV zauzela zapadnu Slavoniju. Dan kasni je, 5. avgusta, Hrvatska vojska je ušla u gotovo potpuno napušten i prethodno žestoko granatiran Knin, u kojem je pre „Oluje“ živelo više od 90 odsto Srba. Za samo nekoliko dana borbe slomljen je otpor Srpske vojske Krajine, koja je imala oko 30.000 vojnika. Narod Republike Srpske Krajine, preko 250.000 ljudi, nateran je na najveću novovekovnu seobu u pravcu Srbije i Republike Srpske u Bosni. Pri tome su izbegličke kolone neprekidno bile na udaru hrvatske artiljerije i vojnog vazduhoplovstva, uz masovne žrtve civila.

Nebranjenu kolonu je presretala i bosanska muslimanska vojska i ubijala izbeglice.

STRADANJE NAIVNIH CIVILA

Oni Srbi koji su naseli pozivu Franje Tuđmana i ostali kod svojih kuća, a reč je o civilima, uglavnom starijim i nemoćnim osobama bili su izloženi teroru i ubijanjima i posle formalnog završetka operacije „Oluja“ - 7. avgusta 1995.

Psihološke operacije se nastavljaju

Zapadni centri pomno prate sve vesti vezane za Srbiju, prikupljenih iz svih mogućih izvora, uključujući i obaveštajne službe Zagreba, Sarajeva i Ljubljane

Posle veoma uspešno izvedene vojne i psihološko-propagandne operacije, sa više manjih podoperacija, strani učitelji su otišli (i već su bili) kod novih nalogodavaca: muslimanskih ekstremista Alije Izetbegovića u BJR BiH, a protiv Republike Srpske. Međutim, centri za psihološke operacije, namenjeni za Srpsku autonomnu oblast Krajina - Republiku Srpsku Krajinu, nastavili su da rade. U njima sada rade i učenici američko-nemačkih učitelja. Samo je cilj drugi: u početku to je Republika Srpska i Savezna Republika Jugoslavija, a sada Republika Srbija. Instalirani zapadni centri pomno prate sve vesti vezane za Srbiju, prikupljenih iz svih mogućih izvora, uključujući i obaveštajne službe Zagreba, Sarajeva, Ljubljane i svih susednih zemalja. Informacije kuvaju zavisno od njihovih dnevnih potreba.

Srpska strana nije postavila informativno-propagandni sistem koji bi danonoćno funkcionisao kao servis svih novinara koji su dolazili u Krajinu, Slavoniju i zapadni Srem. Posebno se ogledao nedostatak sistema Pres centara, redovnih dnevnih i mesečnih susreta s novinarima (brifinga) najodgovornijih političkih i vojnih ličnosti, vladinih i nevladinih organizacija u RS Krajini. Dokumentacioni postupak nije postavljen sistemski: da se prikupe podaci o stalnim hrvatskim

zločinima, izvrši dokumentaciona obrada i registracija i dostavljanje, ne samo novinarima, već i na sve adrese svetskih zvaničnih institucija, humanitarnih organizacija i uticajnih pojedinaca. Ovo, utoliko pre, jer se znalo da su Sjedinjene Države, Britanija, Nemačka i Francuska, instrumentalizovale UN i njen Savet bezbednosti u protivsrpsku operaciju.

Objektivno izveštavanje o Srbima novinara Švedske, Grčke, Rusije, Japana, Portugalija, više je rezultat novinarske časti izveštača, stavova javnog mnjenja u tim državama, nego osmišljenog informativnog rada institucija RS Krajine i SR Jugoslavije. Nije dovoljno stručno saradivano i data informativna podrška borcima za istinu o borbi Srba za opstanak, o zločinima nad civilnim srpskim stanovništvom, manipulacijama snagama UN po angloameričko-germanskom receptu, genocidu i etnocidu nad Srbima, kao što su pisac Danijel Šifer, austrijski pisac Petar Handke, francuski pisac Patrik Beson, američki sudija Džejsms Klark, italijanska grofica Viskonti, indijski general Satiš Nambijar, kanadski general Luis Mekenzi, francuski general Filip Morion, belgijski general Fransis Brikmon, Josef Bodanski, japanski novinar Jasunari Micuguči, britanski novinar Robert Fisk iz Indipedenta, američki analitičar Geri Alan („Recite NE! novom svetskom poretku“).

Naknadno etničko čišćenje

Zapadni centri pomno prate sve vesti vezane za Srbiju, prikupljene iz svih mogućih izvora, uključujući i obaveštajne službe Zagreba, Sarajeva i Ljubljane

Hrvatske vlasti utužile su 4.062 rezervista Srpske Vojske Krajine, uglavnom nedužnih civila.

Šta je sada na sceni u Hrvatskoj? Poseban sistem naknadnog etničkog čišćenja, jedinstven u svetu. Da bi sprečili pojedince koji se uključuju u akciju Unhcr, za povratak prognanih, vlasti u Zagrebu su smislile originalan recept - montirana suđenja! Svaki Srbin koji se pojavi zahtevom Unhcr za povratak na svoju privatnu imovinu, predaje se sudovima Hrvatske! A sudovi su od pravnih sudskih postupaka napravili sistem etničkog čišćenja nad Srbima: policija napravi prijavu, državni i javni tužioci podignu tužbu, zakaže se sudsko ročište, za 30 minuta suđenja bez prisustva optuženog, isti se oglasi krivim i taj Srbin (i ne samo on, nego cela njegova porodica!) ne smeju ni pomisliti da se vrate.

Znači, praksa suđenja u odsutnosti, kao masovna pojava! U presudi se neretko oduzima sva ostavljena imovina, a potom rešenjem vlasti daje „zaslužnim domobranima“. Utuženo je 4.062 stanovnika Krajine srpske nacionalnosti, rezervista Srpske Vojske Krajine, ali uglavnom nedužni civili.

Istovremeno, uglavnom usled pritiska očiglednih dokaza, raznih nevladinih organizacija i institucija, kao i stručnjaka u organizacijama prognanih Srba, hrvatski sudovi su utužili za ratne zločine svega 62 na 220.000 pripadnika hrvatskih vojnih jedinica i njihovih satrapa HVO i ABiH!? Sud u Hagu je, za najnovije suđenje početo u 2007. u Županijskom sudu u Zagrebu, prosledio dokaze koje je sam prikupio i koji su im dostavljeni, označavajući ih kao sastavni deo zvanične Tužbe Suda. Hrvatski sud i Državno tužilaštvo, briše dokaze verifikovane u Hagu i ne prihvata ih, bez obzira na to što dolaze od registrovanog D.I.C. „Veritas“, zbog činjenice da je direktor te nevladine organizacije - Srbin! Hoće li Sud u Hagu reagovati?

ZLOUPOTREBA INTERPOLA

Hrvatska policija i sudstvo pošlo je i putem zloupotrebe međunarodne institucije Interpol. Pokrenuli su 760 postupaka za raspisivanje međunarodne poternice protiv srpskih stanovnika Krajine. Prvo su optužbe podnošene za delo „okupacija hrvatske zemlje“.

Kada su im strani patroni rekli da je to smešno jer da u svim udžbenicima istorije u Evropi stoji da su Srbi tu najmanje deveta generacija, onda su izmislili novu: „Oružana pobuna“.

Razbijači na delu

Nikada se neće tačno saznati koliko je običnih građana SFR Jugoslavije, ni krivo ni dužno, platilo glavom

Razbijači na delu! Razbijanje: prvo Kraljevina Jugoslavija, pa SFRJ, zatim Krajina, potom SRJ (otcepljenje Crne Gore). Sada je na redu Republika Srbija: Zapad po država samoopredeljenje šiptarske nacionalne manjine (!?) u državi koja je svoju državnost, kroz Kraljevinu Srbiju, unela još 1918. u Kraljevinu Jugoslaviju. S obzirom na to da u Srbiji ima još oko 42 nacionalne manjine, kako li to Zapad zamišlja buduću Srbiju? Ili je samo šiptarska, zapadnomiljenička, izuzetak! Očigledno zapadne zemlje ne vide dalje od nosa! Zar misle da preko 40 ostalih manjina neće opet doći kod njih i reći - Hoću i ja, mama, tvoju ljubav, samoopredeljenje i otcepljenje! Kao ustavnom konstitutivnom narodu u SFRJ, Srbima u Krajini nije data ni autonomija, niti pravo na samoopredeljenje. Umesto toga - uništenje!

Žrtve! Nikada se neće tačno saznati koliko je običnih građana SFR Jugoslavije, ni krivo ni dužno, platilo glavom, zbog nacionalističkih usijanih glava političara unutar zemlje i kolonijalnih političara u Evropi i Sjedinjenim Državama. Okvirne procene broja žrtava su nezahvalne: ako ispustite samo jednu - to je neoprostivo pred Bogom i ljudima, ako obuhvatite žive - sahranjujete žive i činite statistički genocid. Jer, primera radi, niko, apsolutno niko, ne uračunava pale žrtve genocida u oružanom sukobu u Sloveniji: ciljne grupe pobunjenih trupa „Teritorijalne obrambe dežele Slovenijo“ bili su - Srbi i Crnogorci, u JNA i oni koji su bili decenijama stanovnici „bratske“ Slovenije. Nikada nisu pretraženi napušteni rudnici (Dol pri Hrasniku, Domžalama, Dob pri Mirni, Kranju) koji su služili kao koncentracioni logori gde su ih na zverski način mučili i ubijali. Takođe, u tragični jugoslovenski bilans razbijanja države, niko (sem izuzetka: grupe svetskih časnih pravnik) ne uračunava žrtve vazdušne agresije NATO i njihovih kopnenih snaga i snaga Šćiperije na Srbiju i Crnu Goru. U bilans spadaju žrtve i srpske i srbijanskih Šćiptara, državljana Republike Srbije. Opet takođe, palih stranih državljana u oružanim stranim jedinicama, koji su dovedeni sa svih strana sveta (američki, britanski, arapski, francuski...), a najviše iz armije vlasti u Tirani. Sve te žrtve su mali obični ljudi, obični točkići, dovedeni od svojih političko - vojnih samodržaca (oligarhija) i gurnuti na međunarodno priznatu državu: Jugoslaviju i Srbiju i Crnu Goru! Pošto u svetu nema pravde - ispada da su najveći krivci žrtve! Sa obe strane fronta - mrtav je mrtav, bez obzira na motiv ulaska u bitku!

NATO IDE DALJE

NATO ide dalje: bombardovanjem natura Srbiji otcepljenje Kosova i Metohije i nacionalnoj manjini (!?) daje nepostojeće pravo na samoopredeljenje do otcepljenja! „To su dvostruka merila Zapada prema katoličkim Hrvatima i pravoslavnim Srbima - pravo na samoopredeljenje samo se ne priznaje Srbima. Takozvana „demokratska Evropa“ brani unutrašnje komunističko - avnojevske granice, a iz sveg srca ruši spoljašnje međunarodno priznate granice.“

Materijalne štete i rušenje dobara

Za vreme rata Krajina je opustošena i uništeno je skoro sve što su Srbi vekovima stvarali

O materijalnim štetama i rušenju dobara podizanih ljudskom rukom vekovima, ne samo kroz sve tri Jugoslavije, za ljudsko dobro - izlišno je govoriti. Za vreme rata Krajina je opustošena i uništeno je skoro sve što su Srbi vekovima stvarali.

Podmuklo ratovanje! Ili pitanje za blisku budućnost i Sjedinjene države i NATO-pakt: Ima li nešto što svet i Srbi ne znaju, kada se prednost dobrih odnosa daje nacionalnoj manjini, umesto državi? Opet neka podmuklost? Opet žrtve? Opet građanski rat na Balkanu? Opet biznis!

Galopirajuće, poput stampeda, zalaganje zvaničnika Sjedinjenih Država, Nemačke, Evropske unije i NATO, protiv Srbije, a za otcepljenje Kosmeta, je podstaknuta dvostrukim razlozima. Prvi je njihov skriveni, podmukli, interes, za koji ne zna ni Srbija kojoj se želi otcepiti 15 odsto teritorije, niti svet. Drugi razlog su ogromni iznosi novca koje su dobili i zvaničnici i šiptarski lobiji u Sjedinjenim Državama, Nemačkoj, Evropskoj uniji i NATO za ostvarivanje otcepljenja Kosmeta od Srbije. Nema nikakve razlike između njih i podmuklog finskog mešetara Martija Ahtisarija, koji je prema otkrićima nemačke obaveštajne službe BND i Globalnog informativnog centra, za svoj izveštaj u svojstvu zvaničnika UN, sa predlogom za otcepljenje Kosova i Metohije, dobio na svoj račun 42,000.000 evra. Odakle novac za sva ova plaćanja? Novac dat od strane arapskih ekstremističkih režima i organizacija, nasilni reket koji šiptarski teroristi razrezuju svakom Šiptaru u zemlji i inostranstvu, novac od prodaje droge u ogromnim količinama na zapadu od strane šiptarskih kriminalaca.

Ali, šiptarskom „poklonu u zube ne gledaju“, pored Ahtisarija, ni glavešine NATO Jakobs de Jobshefer, ambasador Majkl Polt, ni mnogi drugi. Jednostavno, šiptarske vođe su im rekly: otcepljenje Kosmeta za 120 dana i vi dobijate još toliko novca, ili za 120 dana otkrivanje vašoj i svetskoj javnosti svih bankarskih uplata koje ste već primili. I tako, sa jedne strane zanosna boja zelenih dolara, a sa druge pravda i pravo Republike Srbije.

Evropska unija je mnogonacionalna i u svojim nedrima ima više vekovnih borbi nacionalističkih pokreta za otcepljenje od svojih matičnih država.

Srbi kažu: „Ko s đavolom tikve sadi, o glavu mu se lupaju!“ Ujdurme zemalja NATO pakta sa međunarodnim pravom, suverenitetom i međunarodno priznatom Srbijom i srpskom pokrajinom Kosmetom, pomno prate Severna Irsko, Korzika, Teksas, Baskija, Tirolo, zapadna Grčka, zapadna Makedonija, zapadna Rumunija..

Domino efekat nije isključen.

Kraj

Feljton objavljen u Glasu Javnosti 2007

